

занимаваха и отворилъ жестокъ огънь съ пушки и съ топове, и нападнаше — тъй да кажемъ — върху една шепа руски солдати, които тогасъ държахъ укрѣпленията въ проходътъ на Балкана. Топовнитѣ гърмежи отъ шипченскитѣ батерии всѣкога се чуватъ въ Габрово, а пакъ когато нощъ утихне градския шумъ тогасъ тѣ особено ясно се чуятъ. Мислихме че сраженнето ще се прекъсне като настане нощъ; но то не се прекъснуваше и гърмежътъ на отдалеченитѣ, топове, който достигаше до насъ, не даваше на мислитѣ ни да се отдѣлятъ отъ онова мѣсто, дѣто тогасъ се проливаше човѣческа кръвъ, дѣто се трошеха кости; човѣци се осакащаха или, може-би умираха чрѣзъ мжчителна смъртъ. Нека кажемъ че всичко това е обикновено нѣщо въ военно врѣме, всичко се лесно оправдава съ думитѣ: какво да се стори, война! Но туй „обикновено“ силно дѣйствува върху васъ когато се намирате близо при мѣстото дѣто става бойтъ или кланьето на хората.

На сѣщия този достопамятенъ день деветий Августъ, късно вечерята, донесоха при насъ първитѣ жертви на шипченския бой. Ние бѣхме сега седемъ души: три сестри, три студенти и азъ. Ние отидохме да приемемъ тия ранени и начинахме да се грижимъ за тѣхъ: размѣстихме ги въ палаткитѣ, турихме всичкитѣ на кревети или на носила, напоихме и нахранихме ги, но понеже бѣше вече късно, за това не имъ превързвахме ранитѣ освѣнъ на нѣколцина само отъ тѣхъ. Трѣбваше да ги оставимъ да си починатъ; трѣбваше и ние да вардимъ силитѣ си за слѣдующия день, а може-би и за нѣколко дни, до като ни дойдатъ други на помощъ, защото